

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Radana Malíka a soudců JUDr. Ivo Pospíšila a JUDr. Pavla Molka v právní věci žalobkyně: **L. Š.**, zast. Mgr. Pavlem Lízalem, advokátem se sídlem J. A. Bati 5637, Zlín, proti žalovanému: **Finanční úřad pro Zlínský kraj**, se sídlem třída T. Bati 21, Zlín, ve věci ochrany před nezákonným zásahem správního orgánu, v řízení o kasační stížnosti žalobkyně proti rozsudku Krajského soudu v Brně ze dne 31. 1. 2019, č. j. 30 A 124/2018 - 39,

takto:

- I. Kasační stížnost **se zamítá**.
- II. Žádný z účastníků **nemá** právo na náhradu nákladů řízení.

O d ů v o d n ě n í :

I. Vymezení věci

[1] Výzvou ze dne 22. 11. 2017, č. j. 1861575/17/3301-61561-703068, žalovaný vyzval žalobkyni k prokázání příjmů dle ustanovení § 38x odst. 1 zákona č. 586/1992 Sb., o daních z příjmů, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o daních z příjmů“), za období od 1. 1. 2010 do 31. 12. 2016. Žalovaný uvedl, že žalobkyně v tomto období zakoupila pozemek za sjednanou kupní cenu 1 549 050 Kč, na tomto pozemku postavila rodinný dům s bazénem (cenu domu včetně části vybavení domu odhadl žalovaný na 5 735 128,30 Kč vč. daně z přidané hodnoty), pořídila dva osobní automobily v odhadní ceně 480 000 Kč a ze svých bankovních účtů vydala celkem 7 105 218,61 Kč. Celkové příjmy žalobkyně z podnikání a částek vyplacených Okresní správou sociálního zabezpečení a Úřadem práce ČR zjistil žalovaný za stejné období (1. 1. 2010 až 31. 12. 2016) v úhrnné výši 515 283 Kč. Žalobkyně tedy byla vyzvána, aby prokázala vznik a původ příjmů a dalších skutečností souvisejících s nárůstem jejího jmění, spotřebou či jiným vydáním.

[2] Výzvu k prokázání příjmů (resp. po odstranění vad žaloby též postup žalovaného zahájený touto výzvou) napadla žalobkyně dne 19. 7. 2018 u Krajského soudu v Brně (dále jen „krajský soud“) žalobou na ochranu před nezákonným zásahem dle ustanovení § 82 a násl. zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, ve znění pozdějších předpisů (dále

jen „s. ř. s.“). Namítala, že žalovaný nedoložil konkrétní způsob ocenění rodinného domu a osobních automobilů a žalobkyni neseznámil ani s detailní analýzou vydání z bankovních účtů. Žalobkyně má za to, že se nelze vyjadřovat k výpočtům žalovaného, které nejsou věrohodné a relevantně podložené. Odkázala též na judikaturu týkající se postupu k odstranění pochybností (resp. vytýkácího řízení), podle níž je správce daně povinen konkretizovat, čeho se pochybnosti týkají a v čem jsou spatřovány. Závěrem namítla, že správce daně aplikoval zákon retroaktivně, neboť ustanovení § 38x bylo do zákona o daních z příjmů vloženo s účinností od 1. 12. 2016, avšak žalovaný požaduje doložit skutečnosti vztahující se k období let 2010 – 2016.

[3] Krajský soud žalobu zamítl rozsudkem ze dne 31. 1. 2019, č. j. 30 A 124/2018 - 39 (dále jen „napadený rozsudek“). Krajský soud se nejprve zabýval podmínkami řízení a dospěl k závěru, že žaloba byla podána včas, neboť postup žalovaného, který byl zahájen výzvou k prokázání příjmů, nebyl ke dni rozhodnutí soudu ukončen. S ohledem na závěry nálezu Ústavního soudu ze dne 15. 5. 2018, sp. zn. II. ÚS 635/18 (ve vztahu k zápůřčí zásahové žalobě), se tedy jedná o zásah trvající. Krajský soud dospěl dále k závěru, že prostředkem ochrany proti postupu zahájenému výzvou k prokázání příjmů dle § 38x zákona o daních z příjmů je žaloba na ochranu před nezákonným zásahem dle § 82 s. ř. s. Ustanovení § 38z zákona o daních z příjmů totiž předpokládá také neformální ukončení tohoto postupu, jsou-li relevantní skutečnosti v průběhu postupu prokázány. Postup dle § 38x zákona o daních z příjmů se tak neděje v zahájeném správním řízení a nemusí vždy skončit vydáním rozhodnutí (obdobně jako v případě daňové kontroly).

[4] Vydáním výzvy k prokázání příjmů i pro zdaňovací období předcházející účinnosti zákona, jímž byl tento institut do zákona o daních z příjmů vloženo, nedochází dle krajského soudu k nepřipustné retroaktivitě, neboť nejsou nijak měněny hmotněprávní povinnosti daňového subjektu, ale jedná se toliko o nový procesní nástroj správce daně.

[5] Krajský soud dále uvedl, že žalobkyně po celou dobu postupu směřujícího k prokazování původu majetku zůstala pasivní a nenabídla žalovanému žádné vysvětlení původu svých příjmů; uplatňovala toliko námitky proti zákonnosti procesního postupu žalovaného.

[6] V protokolu o seznámení se s výsledkem postupu ze dne 10. 8. 2018 žalovaný uvedl, že u zdaňovacích období 2010 až 2014 již uplynula lhůta pro stanovení daně a že se tak proces zahájený výzvou podle § 38x odst. 1 zákona o daních z příjmů bude nadále vztahovat již jen ke zdaňovacímu období 2015 a 2016. Až poté žalobkyně žalovanému sdělila, že její příjmy mají původ od jejího manžela.

[7] Námitky, že žalovaný nezpřístupnil žalobkyni veškeré analýzy, z nichž při vydání výzvy vycházel, shledal krajský soud nedůvodnými. Žalovaný již ve výzvě ze dne 22. 11. 2017 podrobně popsal své pochybnosti ve smyslu § 38x odst. 1 písm. a) zákona o daních z příjmů. Na ústním jednání dne 8. 1. 2018 žalovaný zpřístupnil žalobkyni spisový materiál (zejm. úřední záznam ze dne 3. 8. 2017) a sdělil jí způsob kalkulace ceny nemovitostí a ceny vozidel. Následně na ústním jednání dne 12. 2. 2018 zpřístupnil žalobkyni analýzu pohybu finančních toků na účtech žalobkyně (tabulky). Žalobkyně s rozsahem poskytnutých informací ze strany správce daně ani poté nebyla spokojena a odmítla reagovat na vydanou výzvu. Žalovaný konkretizoval a odůvodnil své pochybnosti ohledně nárůstu příjmů

pokračování

žalobkyně a ta měla dostatečné podklady k tomu, aby na výzvu mohla reagovat. Žalobkyně rozdíl oznámených a správcem daně zjištěných příjmů, resp. spotřeby a vydání nijak nevysvětlila, její výtky k odůvodnění výzvy a k rozsahu zpřístupněných podkladů tudíž dle krajského soudu nejsou oprávněné.

II. Obsah kasační stížnosti a řízení o ní

[8] Žalobkyně (dále jen „stěžovatelka“) napadla rozsudek krajského soudu kasační stížností. Namítá, že částka 14 869 397 Kč, na níž žalovaný vyčíslil nárůst jmění, spotřeby a jiných vydání stěžovatelky za období od roku 2010 – 2016, byla již na první pohled chybná, a požadovala ji tudíž relevantně doložit. Jelikož stěžovatelka takovými příjmy nedisponovala, nedávala jí tato částka žádný smysl. Žalovaný však odmítl doložit analýzu bankovních účtů, čímž se stěžovatelka dostala do situace, kdy má prokazovat skutečnosti, které jsou ve sféře žalovaného a nejsou jí zpřístupněny.

[9] Z důvodové zprávy k ustanovení § 38x zákona o daních z příjmů vyplývá, že správce daně musí své pochybnosti formulovat dostatečně konkrétně a nepostačí pouze sumarizace číselných údajů. Žalobkyně před žalovaným opakovaně vznesla požadavek na konkretizaci pochybností, nebyla však vyslyšena. Pokud žalovaný provedl odhad příjmů stěžovatelky, měl by k tomuto odhadu existovat relevantní podklad.

[10] Stěžovatelka odmítá závěr krajského soudu, že zůstala pasivní. Naopak se snažila všemi zákonnými prostředky dopátrat částky, kterou by měla žalovanému prokazovat. V první fázi postupu podle výzvy k prokázání příjmů leží důkazní břemeno na správci daně. Namátkovou kalkulací u bankovních účtů stěžovatelka zjistila, že žalovaný do těchto položek uváděl příjmy a výdaje, které s reálnou spotřebou či s reálnými zdanitelnými příjmy nemají nic společného. Jak poukázal i krajský soud, žalovaný ani žádnou detailní analýzu bankovních účtů neměl.

[11] Dne 10. 8. 2018 se stěžovatelka dozvěděla, že žalovaný bude uplatňovat postup k prokazování původu majetku pouze na zdaňovací období let 2015 a 2016. Tato skutečnost však nastala až po podání zásahové žaloby.

[12] Žalovaný ve vyjádření ke kasační stížnosti uvádí, že v předmětné výzvě k prokázání příjmů stěžovatelce podrobně specifikoval položky, ze kterých odhadl nárůst jejího jmění, spotřeby a jiných vydání. Veškeré podklady jsou součástí daňového spisu a není pravdou, že by je žalovaný odmítl stěžovatelce zpřístupnit. Vydání žalobkyně byla stanovena na základě informací získaných od bankovních subjektů (výpisy z účtů stěžovatelky), které žalovaný zpracoval do tabulek. Se všemi dokumenty byla stěžovatelka seznámena. Při ústním jednání dne 12. 2. 2018 seznámil žalovaný stěžovatelku též s tabulkami, které vytvořil pro vlastní potřebu v průběhu analýzy bankovních účtů. Žalovaný dal stěžovatelce možnost vyjádřit se ke konkrétním položkám nárůstu jejího jmění (stavba rodinného domu, pořízení 2 automobilů) a ke konkrétní spotřebě a jiným vydáním (pohyby na účtech). Tyto údaje stěžovatelka mohla rozporovat. Kromě tvrzení, že vyčíslená částka je „na první pohled chybná“ a neodpovídá tomu, co si „matně pamatuje“, však zůstala pasivní a vznášela pouze procesní výhrady. Ve vztahu ke zdaňovacím obdobím 2010 až 2014 žalovaný konstatoval, že za tato zdaňovací období již nelze daň stanovit,

neboť uplynula prekluzivní lhůta. Až poté stěžovatelka žalovanému sdělila, že převážná část jejích výdajů byla hrazena z finančních prostředků jejího manžela L. Š.

III. Právní hodnocení Nejvyššího správního soudu

[13] Kasační stížnost byla podána včas, osobou oprávněnou, proti rozhodnutí, vůči němuž je kasační stížnost ve smyslu § 102 s. ř. s. přípustná. Nejvyšší správní soud přezkoumal důvodnost kasační stížnosti v souladu s ustanovením § 109 odst. 3 a 4 s. ř. s., v mezích jejího rozsahu a uplatněných důvodů. Neshledal přitom vady podle § 109 odst. 4 s. ř. s., k nimž by musel přihlédnout z úřední povinnosti.

[14] Po přezkoumání kasační stížnosti dospěl Nejvyšší správní soud k závěru, že kasační stížnost není důvodná.

[15] Podle § 38x odst. 1 a 2 zákona o daních z příjmů *správce daně vyzve poplatníka k prokázání vzniku a původu příjmů a dalších skutečností souvisejících s nárůstem jeho jmění, spotřebou nebo jiným vydáním v případě, že a) má důvodné pochybnosti, zda příjmy poplatníka oznámené nebo tvrzené správcem daně odpovídají nárůstu jeho jmění, spotřebě nebo jinému vydání, a nejsou mu známy skutečnosti, které by nárůst jmění, spotřebu nebo jiné vydání ozřejmovaly, a b) po předběžném posouzení dojde k závěru, že rozdíl mezi těmito příjmy a nárůstem jmění, spotřebou nebo jiným vydáním poplatníka přesahuje 5 000 000 Kč. Správce daně ve výzvě k prokázání příjmů uvede své pochybnosti způsobem, který umožňuje poplatníkovi, aby se k nim vyjádřil a předložil důkazní prostředky tak, aby došlo k odstranění těchto pochybností.*

[16] Podle § 38z zákona o daních z příjmů *došlo-li k prokázání skutečností požadovaných ve výzvě k prokázání příjmů, správce daně o tom poplatníka vhodným způsobem vyrozumí. Správce daně přistoupí ke stanovení daně podle pomůcek zvláštním způsobem, pokud a) nedošlo k prokázání skutečností požadovaných ve výzvě k prokázání příjmů, b) daň nelze stanovit na základě dokazování a c) správce daně dojde po předběžném posouzení k závěru, že daň stanovená podle pomůcek zvláštním způsobem přesáhne 2 000 000 Kč.*

[17] Přestože v řízení o kasační stížnosti se k této otázce žádná ze stran výslovně nevyjádřila, považuje Nejvyšší správní soud za vhodné úvodem zmínit, že prostředkem na ochranu před nezákonnou výzvou k prokázání příjmů dle § 38x zákona o daních z příjmů, případně nezákonným postupem na tuto výzvu navazujícím, je žaloba na ochranu před nezákonným zásahem dle § 82 a násl. s. ř. s., jak uvedl již krajský soud. Jedná se totiž svým charakterem o určitý druh postupu ve smyslu daňového procesního práva, který představuje soubor pravomocí správce daně zjišťovat skutečnosti rozhodné pro stanovení daně. Práv a povinností daňového subjektu se dotýká již tím, že je správcem daně prováděn, jakkoli konkrétní povaha a závažnost dopadů jeho provádění může být případ od případu velmi různá. V každém případě je však uplatněním pravomoci správce daně, k němuž je třeba zákonného podkladu a který je možno provádět jen a pouze v zákonem stanovených mezích a zákonem stanovenými způsoby (viz čl. 2 odst. 2 Listiny a čl. 2 odst. 3 Ústavy, srov. též usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 16. 11. 2016, č. j. 1 Afs 183/2014 - 55). Zahájení i provádění tohoto postupu tak může být podle okolností nezákonným zásahem, stejně jako je tomu v případě daňové kontroly (usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 31. 8. 2005, č. j. 2 Afs 144/2004 -

pokračování

110), postupu k odstranění pochybností (rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 10. 10. 2012, č. j. 1 Ans 10/2012 - 52), či výzvy k podání dodatečného daňového přiznání a navazujícího postupu správce daně (rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 15. 2. 2017, č. j. 1 Afs 282/2016 - 52).

[18] Obecně je možné poznamenat, že nezákonným zásahem může být postup jako celek (např. pokud nejsou splněny zákonné podmínky pro jeho provádění nebo je prováděn po uplynutí lhůty pro stanovení daně), ale také jeho jednotlivé dílčí části. Nezákonným tak může být zahájení postupu (např. nedostatečná konkretizace pochybností správce daně ve výzvě k odstranění pochybností), konkrétní exces správce daně v průběhu postupu (který zasáhne do soukromé sféry daňového subjektu), nezákonná a bezdůvodná nečinnost správce daně v průběhu postupu či odepření práva nahlížet do spisu (pokud se jedná o podstatnou část spisu nebo pokud tak správce daně učiní opakovaně a hrubým způsobem, k tomu srov. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 17. 1. 2018, č. j. 9 Afs 85/2016 - 51, nebo ze dne 31. 5. 2018, č. j. 9 Afs 59/2018 - 37). Zároveň je třeba mít na paměti, že prostřednictvím žaloby na ochranu před nezákonným zásahem nelze podrobovat testu zákonnosti jednotlivé procesní úkony správního orgánu, které zpravidla směřují k vydání rozhodnutí a samy o sobě nepředstavují zásah do práv účastníka řízení. Zásahovou žalobou tudíž nelze docílit „předstižného“ posouzení zákonnosti jednotlivých procesních úkonů správce daně, které samy o sobě nemají povahu zásahu ve smyslu § 82 s. ř. s., ale jejichž zákonnost může mít význam při posuzování zákonnosti případného rozhodnutí, jímž by na základě zjištění z toho kterého postupu byla stanovena daň.

[19] Podle § 84 odst. 1 s. ř. s. musí být žaloba na ochranu před nezákonným zásahem podána do dvou měsíců ode dne, kdy se žalobce dozvěděl o nezákonném zásahu. Nejpozději lze žalobu podat do dvou let od okamžiku, kdy k němu došlo. Rozhodující pro běh lhůty pro podání žaloby je, jak žalobce v žalobě popíše nezákonnost zásahu. V závislosti na tvrzení podaná v žalobě se následně určí, k jakému časovému bodu lze tvrzenou nezákonnost ukotvit. Je-li zásah spojen s nedostatky prvotní výzvy, není rozhodné, zda a kdy byly další úkony žalovaného ukončeny (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 13. 2. 2014, č. j. 2 Aps 8/2013 - 46, ze dne 14. 8. 2014, č. j. 10 Afs 28/2014 - 51, nebo ze dne 29. 11. 2017, č. j. 6 Afs 99/2017 - 38). Rozhodující je v tomto směru tedy skutečnost, jak stěžovatelka vymezila, v čem spatřuje nezákonnost zásahu žalovaného.

[20] V žalobě stěžovatelka napadala jednak samotnou výzvu k prokázání příjmů ze dne 22. 11. 2017, která nebyla dle stěžovatelky dostatečně konkretizována, a taktéž postup žalovaného, který stěžovatelce dle žalobního tvrzení odmítl doložit analýzu, na jejímž základě byla výzva vydána. Na základě výzvy krajského soudu žalobkyně doplnila žalobní petit tak, že žádala, aby soud 1) vyslovil nezákonnost výzvy k prokázání příjmů a uložil žalovanému zákaz činit další úkony z důvodu zásahu do legitimního očekávání v důsledku retroaktivní aplikace zákona a eventuálně, pokud soud k tomuto neshledá důvody, aby 2) vyslovil nezákonnost postupu dle ustanovení § 38x zákona o daních z příjmů (z důvodu, že stěžovatelce nebyla poskytnuta analýza nárůstu jmění, spotřeby nebo jiného vydání) a uložil žalovanému povinnost tuto analýzu stěžovatelce poskytnout.

[21] Stěžovatelka tedy žalobou brojila jednak proti výzvě k prokázání příjmů, ale současně též proti postupu žalovaného jako celku, jemuž vytýkala nezákonnost spočívající v nedostatečném doložení pochybností správce daně o nárůstu jmění, spotřeby a jiných vydání (konkrétně pak neposkytnutí analýzy, podle níž žalovaný stanovil tento nárůst), a domáhala se nápravy těchto nezákonností, kterých se dle jejích tvrzení žalovaný v postupu dopouštěl, resp. uložení zákazu pokračovat v porušování jejích práv. Pokud daňový subjekt brojí proti postupu správce daně jako celku, lhůta pro podání žaloby nemůže uplynout dříve, než je takový postup ukončen. Krajský soud tedy v napadeném rozsudku dospěl ke správnému závěru, že žaloba je včasná.

[22] Předně měla stěžovatelka za to, že žalovaný nebyl oprávněn ji vyzvat k prokázání příjmů za období předcházející účinnosti zákona, kterým byl institut výzvy k prokázání příjmů do zákona o daních z příjmů vložen. Krajský soud dospěl v napadeném rozsudku k závěru, že žalovaný se v tomto směru nezákonnosti nedopustil a zákon neaplikoval retroaktivně, neboť předmětným ustanovením nedošlo ke změně hmotněprávních povinností daňového subjektu, jelikož jde o ustanovení toliko procesního charakteru. Stěžovatelka v kasační stížnosti proti tomuto posouzení žádné námitky nepředkládá a Nejvyšší správní soud se tedy nyní touto otázkou v souladu s dispoziční zásadou nemůže blíže zabývat.

[23] Další důvod nezákonnosti postupu žalovaného jako celku spatřuje stěžovatelka v nedostatečném odůvodnění pochybností žalovaného, v důsledku něhož nemohla na výzvu v průběhu postupu relevantně reagovat. Tuto námitku Nejvyšší správní soud neshledal důvodnou. Jak upozorňuje též žalovaný ve vyjádření ke kasační stížnosti, ve výzvě žalovaný sečetl příjmy stěžovatelky za dané období, uvedl položky nárůstu jejího jmění (nákup pozemku, stavba rodinného domu, pořízení 2 automobilů) a konkrétní spotřebu či jiná vydání (pohyby na účtech), přičemž stěžovatelka byla následně seznámena s úplnými výpisy ze svých bankovních účtů, které žalovaný před vydáním výzvy shromáždil. Stěžovatelka měla v průběhu postupu plnou možnost předestřené skutečnosti žalovanému osvětlit a doložit či minimálně uvést, zda předmětný pozemek, rodinný dům a osobní automobily v daném období skutečně nabyly, případně korigovat jejich cenu odhadovanou žalovaným, či uplatnit jiné námitky proti postupu žalovaného. Stejně tak se mohla vyjádřit k pohybům na svém účtu a ozřejmit, které z těchto pohybů nepředstavují její spotřebu či jiná vydání ve smyslu zákona o daních z příjmů. Dle Nejvyššího správního soudu tedy žalovaný ve smyslu § 38x odst. 2 zákona o daních z příjmů své pochybnosti vyjádřil dostatečně konkrétně a způsobem, který stěžovatelce umožnil, aby se k nim vyjádřila a předložila důkazní prostředky tak, aby došlo k odstranění těchto pochybností.

[24] Jak již bylo uvedeno výše, zásahová žaloba neslouží k tomu, aby soud „předstižně“ posoudil zákonnost jednotlivých procesních úkonů správce daně, které mohou mít význam při posuzování zákonnosti případného rozhodnutí. Nejvyšší správní soud tudíž nyní nemůže podrobněji hodnotit, do jaké míry je odhad žalovaného přiměřený a zda je dostatečným podkladem pro budoucí stanovení daně. Podstatné je, že obsahem pochybností předestřených v průběhu postupu jsou konkrétní a odůvodněné úvahy žalovaného, které stěžovatelka naproti tomu před podáním zásahové žaloby konkrétním způsobem nevyvrátila (ani se o to nepokusila) a omezila se pouze na obecná tvrzení o jejich nesprávnosti a potřebě bližšího doložení. Postup žalovaného tedy nelze z namítaných důvodů hodnotit jako nezákonný zásah do práv stěžovatelky.

pokračování

[25] Při posuzování zákonnosti postupu jako celku krajský soud vycházel ze skutečnosti, že v této části se jedná o konstitutivní (zápůřčí) zásahovou žalobu, neboť stěžovatelka se domáhala, aby krajský soud žalovanému zakázal pokračovat v postupu, který ke dni vydání napadeného rozsudku nebyl ukončen (body 6. a 15. – 17. napadeného rozsudku). K tomu Nejvyšší správní soud doplňuje, že o konstitutivní žalobě krajský soud rozhoduje na základě skutkového stavu ke dni rozhodnutí soudu (§ 87 odst. 1 s. ř. s. věta před středníkem). Krajský soud tedy v napadeném rozsudku správně zohlednil, že po podání zásahové žaloby žalovaný sdělil stěžovateli, že u zdaňovacích období let 2010 – 2014 již uplynula lhůta pro stanovení daně a postup je nadále veden pouze ve vztahu ke zdaňovacím obdobím let 2015 a 2016 (bod 53. napadeného rozsudku).

[26] Kromě nezákonnosti postupu jako celku stěžovatelka napadá též dílčí úkon žalovaného spočívající v neposkytnutí analýzy bankovních účtů. Jedná se svou povahou o zásah, který v době podání žaloby trval, i v této části je tedy žaloba včasná.

[27] Odepření práva seznámit se s důkazy může v určitých případech samo o sobě zasáhnout do práv daňového subjektu. Pokud je daňovému subjektu v rozporu se zákonem znemožněno nahlížet do podstatné části daňového spisu nebo správce daně opakovaně a hrubě poruší pravidla pro zpřístupnění daňového spisu, bude zpravidla zasaženo do práva daňového subjektu na efektivní procesní obranu (srov. citovaný rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 31. 5. 2018, č. j. 9 Afs 59/2018 - 37). O takovou situaci se však v souzené věci nejedná.

[28] Nejvyšší správní soud ověřil, že ve správním spise žalovaného se nacházejí výpisy o pohybech na bankovních účtech stěžovatelky v období let 2010 – 2016 vedených u České spořitelny, a.s., Československé obchodní banky, a.s., a Komerční banky, a.s. Žalovaný v tabulce na str. 3 výzvy k prokázání příjmů sečetl pro každý rok vydání z bankovních účtů, součet takto zjištěných vydání činí dle žalovaného 7 105 218,61 Kč, přičemž kreditování těchto účtů bylo prováděno především prostřednictvím hotovostních vkladů na pobočkách a bankomatech v celkové výši 7 325 015 Kč. Na základě žádosti stěžovatelky poskytl žalovaný dne 12. 2. 2018 při ústním jednání zástupci stěžovatelky podrobnější tabulky k jednotlivým bankovním účtům, kde jsou u každého účtu za každý rok výdaje rozděleny podle jejich druhu (výběry a platby kartou, výběry v hotovosti, odchozí bezhotovostní platby), stejně tak i příjmy (vklady na pobočce, vklady bankomatem, vklady třetí osobou). Žádné další podklady či analýzy k bankovním účtům se ve správním spise nenacházejí, což žalovaný stěžovateli též sdělil písemností ze dne 9. 5. 2018. Za této situace postup žalovaného (neposkytnutí analýzy bankovních účtů) nepředstavuje nezákonný zásah do práv stěžovatelky, neboť nebylo zjištěno, že by žalovaný disponoval jakoukoliv další analýzou bankovních účtů stěžovatelky než tou, kterou jí v průběhu postupu již poskytl.

IV. Závěr a náklady řízení

[29] Napadený rozsudek proto není nezákonný z důvodů namítaných v kasační stížnosti. Nejvyšší správní soud tudíž kasační stížnost jako nedůvodnou zamítl podle § 110 odst. 1 s. ř. s.

[30] Výrok o náhradě nákladů řízení se opírá o § 60 odst. 1, větu první, ve spojení s § 120 s. ř. s., podle kterého nestanoví-li tento zákon jinak, má účastník, který měl ve věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil, proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl. Stěžovatelka v řízení úspěch neměla, proto jí nevzniklo právo na náhradu nákladů řízení. Žalovanému žádné náklady s tímto řízením nad rámec jeho úřední činnosti nevznikly.

Poučení: Proti tomuto rozsudku **nejsou** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 13. června 2019

JUDr. Radan
Malík
předseda senátu